

Yarınlar Filistin'indir

Britanyalı-Filistinli cerrah Ghassan Abu-Sittah'ın Glasgow Üniversitesi Rektörü olarak kazandığı seçim zaferinin ardından yaptığı konuşma.

Her kuşak görece alacakaranlıkta kendi misyonunu keşfetmelidir; ya bu misyonu yerine getirecek ya da ona ihanet edecektir.
Frantz Fanon, Yeryüzünün Lanetlileri

Glasgow Üniversitesi öğrencileri, rektörlük seçimlerinde oy kullanırken, katledilen 52 bin Filistinlinin aziz hatırasını düşündüler. Öldürülen 14 bin çocuğu hatırladılar. Yetim kalan 17 bin çocuk için, yarısı çocuk 70 bin yaralı için, sakat kalan 5 bin çocukla dayanışmak için oy kullandılar.

Yıkılan 360 okulun ve tamamen yerle bir edilen 12 üniversitenin öğrencileri ve öğretmenleriyle dayanışma içinde olmak için oy kullandılar. Bebeği ve tüm ailesiyle birlikte öldürülen Glasgow Üniversitesi mezunu Dima Alhaj'ın ailesi ve anısıyla dayanışma içinde oldular.

Lenin, 20. yüzyılın başında, Batı Avrupa'daki gerçek devrimci değişimin kölecilerle sömürgelelerdeki kurtuluş hareketleriyle emperyalizme karşı sıkı bağlar kurmaya bağlı olduğunu söylemişti. Glasgow Üniversitesi öğrencileri, siyasetimizin insanlık dışı bir hal almasına izin verdiğimizde neleri kaybedeceğimizi anladılar. Ayrıca Gazze'nin küresel sermayenin artık-nüfus yönetimini incelediği bir laboratuvar haline geldiğini de kavradılar.

Gazze'nin yanında durdular ve halkıyla dayanışma içinde oldular. Çünkü Benjamin Netanyahu'nun bugün kullanmakta olduğu silahların Narendra Modi'nin yarın kullanacağı silahlar olduğunu anladılar. Bugün Gazze'de kullanılan SİHALARın, yarın Mumbai'de, Nairobi'de veya Sao Paulo'da kullanılacağını fark ettiler. Bu sinsî icatlar, eninde sonunda, İsraililer tarafından geliştirilen yüz tanıma yazılımları gibi, İskoçya'daki Easterhouse ve Springburn kentlerine de ulaşacaktır.

Gerçekte öğrenciler kime oy verdi?

Benim adım Ghassan Solieman Hussain Dahashan Saqer Dahashan Ahmed Mahmoud Abu-Sittah. Babam ve tüm aile büyüklerim Glasgow Üniversitesi'nin önceki rektörlerinden biri tarafından başkasına hediye edilen Filistin topraklarında doğdu. Arthur Balfour, İngiliz hükümetinin Filistin'de yerleşimci kolonyalizmine verdiği desteği açıklayan kırk altı kelimelelik deklarasyonundan otuz yıl önce Glasgow Üniversitesi'nin Lord Rektörü olarak atanmıştı. Balfour, 1891'deki rektörlük konuşmasında, "Dünya genelinde yapılan bir araştırma bize tarih öncesi insanlar arasında hüküm sürenden çok da farklı olmayan bir kültür aşamasında olan çok sayıda vahşi topluluk gösteriyor" demişti.

On altı yıl sonra bu antisemit (Yahudi düşmanı), Doğu Avrupa'daki pogromlardan kaçan Yahudilerin, Birleşik Krallık'a güvenli bir şekilde gelmelerini engellemek için 1905 tarihli Yabancılar Yasası'nı tezgâhladı.

1920 yılında dedem Şeyh Hüseyin, ailemizin yaşadığı küçük köyde kendi parasıyla bir okul yaptırdı. Böylece eğitim ailemizin temel uğraşı haline geldi. 15 Mayıs 1948'de

Haganah para-militer güçleri köyümüzü etnik temizlikten geçirdi ve nesillerdir bu topraklarda yaşayan ailemi şimdi Gazze Şeridi'nde harabe halde olan Han Yunus'taki bir mülteci kampına sürdüler. Evimizi gasp eden Haganah zabiti, anılarında, evin kitaplarla dolu olduğunu, dedeme ait Kahire Üniversitesi hukuk diplomasını bulduğunu ve hayretler içinde kaldığını yazmış.

Nakba'dan bir yıl sonra babam Kahire Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu ve Birleşmiş Milletler Filistinli Mültecilere Yardım Ajansı'nın sağlık merkezlerinde çalışmak üzere Gazze'ye geri döndü. Ancak daha sonra kendi kuşağından pek çok kişi gibi o da sağlık sisteminin kurulmasına yardımcı olmak için Körfez ülkelerine gitti. 1963 yılında çocuk sağlığı alanında uzmanlık eğitimi için Glasgow'a geldi, şehre ve insanlarına âşık oldu.

Ben de 1988'de Glasgow Üniversitesi'nde tıp eğitimi almaya başladım. Tıbbın neler yapabileceğini, doktorluğun sizi insanların hayatlarının soğuk yüzüne nasıl yaklaştırdığını ve doğru siyasi, sosyolojik ve ekonomik bakış açısına sahip olursanız, insanların hayatlarının kendi kontrolleri dışındaki siyasi güçler tarafından nasıl şekillendirildiğini ve çoğu zaman nasıl çarpıtıldığını anlayabileceğinizi burada keşfettim.

Uluslararası dayanışmanın ne anlama geldiğini ilk kez Glasgow'da gördüm. Glasgow o dönemde El Salvador, Nikaragua ve Filistin ile dayanışma içinde olan gruplarla doluydu. Glasgow Belediyesi, Batı Şeria'daki şehirlerle kardeşlik anlaşması imzalayan ilk belediyelerdendi. Glasgow Üniversitesi, Sabra ve Şatilla katliamının kurbanlarına burs vermeye başladı. Bir savaş cerrahisi olma serüvenim Glasgow yıllarımda başladı. Bir öğrenci olarak 1991'de Irak'taki ilk Amerikan savaşına gittim. Ardından 1993'te Mike Holmes ile Güney Lübnan'a; sonra eşimle birlikte İkinci İntifada sırasında Gazze'ye; ardından 2009, 2012, 2014 ve 2021'de İsraililerin Gazze'ye açtığı savaşlara; Kuzey Irak'ta Musul'daki savaşa, Suriye savaşı sırasında Şam'a ve de Yemen savaşına gittim. Gazze'ye 9 Ekim'de gittim ve soykırımın nasıl gerçekleştiğini bizzat yerinde gördüm.

Orada gördüklerim, savaşlar hakkında bildiklerimle kıyaslanamazdı. Bir sel ile tsunami arasındaki fark gibiydi. 43 gün boyunca ölüm makinelerinin Gazze Şeridi'nde yarısı çocuk olan Filistinlilerin hayatlarını ve bedenlerini paramparça edişini izledim. Açıklamalarımın ardından, Glasgow Üniversitesi öğrencileri rektörlük seçimlerinde aday olmam için bana ulaştı.

Son altı ayda soykırımdan ve soykırım hakkında ne öğrendik? Okul-kırımının, yani hem altyapı hem de insan kaynakları açısından tüm eğitim kurumlarının ortadan kaldırılmasının, bir halkın soykırım yoluyla silinmesinin hayati bir ögesi olduğunu öğrendik. 400 okul ve 12 üniversite tamamen dümdüz edildi. 6 bin öğrenci ve 230 öğretmen öldürüldü. Dekanlar ve iki rektör dâhil olmak üzere 100 profesör katledildi.

Gazze'de öğrendiğim başka bir şey de soykırım projesinin bir buzdağı olduğu ve İsrail'in sadece görünen kısmı olduğuydu. Buzdağının geri kalanı bir soykırım ekseninden oluşuyor. Bu soykırım eksenini İsrail'i silahlarla destekleyen ve soykırım projesinin devam etmesi için siyasi desteğini sürdüren ülkelerden oluşuyor. Bu ülkeler; Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık, Almanya, Avustralya, Kanada ve Fransa'dır. Paraşütlerle gıda yardımı atarken insanları öldürmeye devam ediyorlar ama ABD'nin soykırımı insancillaştırma girişimlerine kanmamalıyız.

Ayrıca, soykırım buzdağının bir kısmının da soykırım-destekçilerinden oluştuğunu keş-

fettim. Bunlar hayatın her alanında ve her kurumda yer alan sıradan insanlardan oluşuyor. Soykırım destekçilerinin üç türü var:

Birincisi, Filistinlileri ırkçı bir şekilde ötekileştirerek, öldürülen 14 bin çocuk için üzüntü duyamayan kişilerdir. İsrail 14 bin yavru köpeği ya da kediyi öldürmüş olsaydı, bu barbarlık karşısında tamamen kahrolurlardı.

İkinci grup, Hannah Arendt'in 'Kötülüğün Sıradanlığı' kitabında "terfi etmek için gösterdiği olağanüstü gayreti dışında hiçbir güdüsü yoktur" diye tarif ettiği kişilerdir.

Üçüncüsü ise kayıtsızlardır. Arendt'in dediği gibi, "kötülük kayıtsızlıktan beslenir ve onusuz var olamaz."

Rosa Luxemburg, Birinci Dünya Savaşı başladıktan bir yıl sonra, Nisan 1915'te, (Junius Broşürü'nde) Alman burjuva toplumu hakkında şöyle yazıyordu: "İstismar edilmiş, onuru kırılmış, kan içinde yüzen, kudurmuş bir canavar, anarşinin cadılar bayramı, kültürün ve insanlığın baş belası." Savaş araçlarının bir çocuğun bedeninde nelere yol açtığını gören, duyan ve koklayan bizler, yaralı çocukların kurtarılamaz uzuvlarını kesen bizler, bu vahşet araçlarının üretimi, tasarımı ve satışında yer alan herkesi nefretle anmaktan başka bir şey yapamayız. Silah üretiminin amacı yaşamı yok etmek ve doğayı tahrip etmektir. Silah endüstrisinde kârlar yalnızca savaşta ya da savaş yoluyla ele geçirilen kaynakların bir sonucu olarak değil, hem insani hem de çevresel tüm yaşamın yok edilmesi süreciyle artmaktadır. Sermaye savaşla büyürken barış ya da kirlenmemiş bir dünya olacağı fikri gülünçtür. Ne silah ticaretinin ne de fosil yakıt ticaretinin üniversitede yeri yoktur.

Peki, bu 'vahşilere' ve suç ortaklarına karşı planımız nedir?

Hem Uluslararası Adalet Divanı'nın bunun muhtemel bir soykırım savaşı olduğu yönündeki kararını hem de Nikaragua'nın soykırımda suç ortaklığı yaptığı gerekçesiyle Almanya'ya karşı açtığı davayı göz önüne alarak üniversitemizin silah üretiminden ve fosil yakıt endüstrisinden çekilmesi için kampanya yapacağız. Savaş sırasında buradan elde edilen kanlı parayı, Filistinli akademik kurumların yeniden inşasına yardımcı olacak bir fon oluşturmak için kullanacağız. Bu fon Gazze'de öldürülen mezunumuz Dima Alhaj'ın adını taşıyacaktır.

Glasgow Üniversitesi'ni toplumsal cinsiyete dayalı şiddetten arındırılmış bir kampüse dönüştürmek için öğrencilerden, sivil toplum gruplarından ve sendikalardan oluşan bir koalisyon kuracağız.

Öğrenci yoksulluğunu sona erdirmek ve tüm öğrencilere uygun fiyatlı barınma sağlamak için somut çözümler bulmak üzere kampanya yürüteceğiz.

Apartheid'in ve Filistinlilere eğitim verilmemesinin suç ortağı olmamak için soykırım ve yaşamın inkârına kadar varan tüm İsrail akademik kurumlarının boykot edilmesi için kampanya yürüteceğiz. Siyonizm karşıtlığını, soykırımcı yerleşimci sömürgeciliğine karşı çıkmayı antisemitizmle bir tutmayan yeni bir antisemitizm tanımı için kampanya yürüteceğiz.

Yahudi toplumu, Roman toplumu, Müslümanlar, siyahlar ve ırkçılığa uğrayan ve ötekileştirilmiş herkesle birlikte, Filistin halkının ortadan kaldırılmasına verdikleri destek karşılığında anti-semitik tarihlerinden arındırılan, yükselen aşırı sağ faşizm gibi ortak düşmanlara karşı mücadele edeceğiz.

Alman hükümeti tarafından finanse edilen bir kurumun, Filistin halkına verdiği destek nedeniyle Yahudi bir entelektüel ve filozof olan Nancy Fraser'ı nasıl sansürlediğini gördük. Geçtiğimiz yıl, İngiliz İşçi Partisi'nin antisemitizm yaptığı gerekçesiyle Siyonizm karşıtı Yahudi bir eylemci olan Moshé Machover'a uzaklaştırma cezası verdiğini gördük.

Lyndsey Stonebridge'in, yakın zamanda okuduğum, 'Dünyayı Değiştirmekte Özgürüz' adlı kitabından bir alıntı yapmak istiyorum: "Güçsüzlük duygusunun en şiddetli olduğu, tarihin en kasvetli görüldüğü zamanlarda, insan gibi, yaratıcı, cesur ve incelikli düşünme kararlılığı önemlidir." Bertolt Brecht ise 90 yıl önce 'Dayanışma Şarkısı'nda "Bu dünya kimin dünyası? Yarınlar kimindir?" diye soruyordu.

Benim ona ve öğrencilerime cevabım şöyle olabilir: Uğruna savaşacağınız dünya sizin dünyanızdır. Yarını yaratacak olan sizsiniz. Bizim için, hepimiz için, soykırımın unutturulmasına karşı direnişimizin bir parçası da Gazze'de yarından bahsetmek, Gazze'nin yaralarının sarılması için planlar yapmaktır. Yarının sahibi biz olacağız. Yarınlar Filistin'iindir.

1984 yılında, Güney Afrika'da Margaret Thatcher ve Ronald Reagan tarafından desteklenen acımasız bir apartheid rejiminin en karanlık günleri yaşanırken Glasgow Üniversitesi Winnie Mandela'yı Rektör yaptı. O gün hiç kimse 40 yıl sonra Güney Afrikalılar'ın Uluslararası Adalet Divanı'nda Filistin halkının özgür bir ulusun özgür vatandaşları olarak yaşama hakkını savunabileceklerini hayal bile edemezdi.

Bu soykırımın başka bir amacı da bizi kendi kederimizde boğmaktır. Kendi adıma, ailemle birlikte sevdiğimiz için yas tutabilmek için bir fırsat yaratmak istiyorum. Bu fırsatı, kız kardeşini çocuklarıyla birlikte güvende olması için evine götürmek üzere yarım saatliğine hastaneden dışarı çıkan ve bir daha geri dönmeyen meslektaşım Dr. Midhat Saidam'ın anısına ithaf ediyorum. Bu fırsatı, 10 gün önce eşimle birlikte Şifa Hastanesi'nde İsrail ordusu tarafından infaz edilen arkadaşım ve meslektaşım Dr. Ahmad Makadmeh'e ithaf ediyorum. Beni her zaman gülümseyerek ve sarılarak karşılayan Şifa Hastanesi Acil Servis Şefi Dr. Haitham Abu-Hani'ye ithaf ediyorum. Ama özellikle ölümsüz şair Mahmud Derviş'in dizeleriyle vatanımıza ithaf ediyorum.

"Vatanımız, tutsaktır. En kanlı gecesinde, uzaklar için parıldayan ve dışarıdakileri aydınlatan bir mücevherdir. Biz ise içeride daha fazla boğuluruz."

Ölümsüz Bobby Sands'ın sözleriyle ve umutla bitirmek istiyorum: "İntikamımız çocuklarımızın kahkahaları olacak."

HASTA LA VICTORIA SIEMPRE! (ZAFERE KADAR DAİMA)

Prof. Dr. Ghassan Abu-Sittah
Glasgow Üniversitesi Rektörü